

1) תלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף יח עמוד א

ברוריא דביתהו דר' מאיר בריתיה דר' חנינא בן תרדיון הוא, אמרה לו: זילא בי מלתא דיתבא אחתאי בקובה של זונות. שקל תרקבא דדינרי ואזל, אמר: אי לא איתעביד בה איסורא מיתעביד ניסא, אי עבדה איסורא לא איתעביד לה ניסא. אזל נקט נפשיה כחד פרשא, אמר לה: השמיעני לי, אמרה ליה: דשתנא אנא. אמר לה: מתרחנא מרתח, אמרה לו: נפישין טובא (ואיכא טובא הכא) דשפירן מינאי. אמר: ש"מ לא עבדה איסורא, כל דאתי אמרה ליה הכי. אזל לגבי שומר דידה, א"ל: הבה ניהלה, אמר ליה: מיסתפינא ממלכותא, אמר ליה: שקול תרקבא דדינרא, פלגא פלח ופלגא להוי לך. א"ל: וכי שלמי מאי איעביד? א"ל: אימא אלהא דמאיר ענני ומתצלת. א"ל

תלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף יח עמוד ב

ומי ימר דהכי איכא? [א"ל השתא חזית]. הוה הנהו כלבי דהוו קא אכלי אינשי, שקל קלא שדא בהו, הוה קאתו למיכליה, אמר: אלהא דמאיר ענני! שבקוה, ויהבה ליה. לסוף אשתמע מילתא בי מלכא, אתיוה אסקוה לזקיפה, אמר: אלהא דמאיר ענני! אחתוה. אמרו ליה: מאי האי? אמר להו: הכי הוה מעשה. אתו חקקו לדמותיה דר' מאיר אפיתחא דרומי, אמר: כל דחזי לפרצופא הדין ליייתה. יומא חדא חזיוהי, רהט אבתריה, רהט מקמייהו, על לבי זונות. איכא דאמרי: בשולי עובדי כוכבים חזא, טמש בהא ומתק בהא. איכא דאמרי: אתא אליהו אדמי להו כזונה, כרכתיה, אמר: חס ושלום, אי ר' מאיר הוה לא הוה עביד הכי. קם ערק אתא לבבל. איכא דאמרי: מהאי מעשה, ואיכא דאמרי: ממעשה דברוריא

2) רש"י מסכת עבודה זרה דף יח עמוד א

תרקבא - תרי וקב חצי סאה דינרי זהובים.
נקט נפשיה כחד פרשא - התקין ענייני לבושו כאחד מן הפרשים.
דשתנא אנא - דרך נשים לי.
מתרחנא מרתח - כלומר אמתיין לך עד שיפסוק לך ודוגמתו בב"ק בפרק מרובה (דף פ:) מאן תרח נתרח שמואל פלגא פלח - את השלטון בכל עת שיעליל עליך פייסוהו בממון.
וכי שלמי - כשיכלו הדינרין ממאי פלחנא.
רש"י מסכת עבודה זרה דף יח עמוד ב
מי ימר - שאמת אתך שאנצל בתפלה זו.
שקל קלא - פיסת רגבים.
איייתוה - לשומר.
אסקוה לזקיפה - לתליה, זקיפה פורק"א שצולבין בה.
מאי האי - דלא מצינא למיזקפיה.
אתא לבי זונות - כדי שיאמרו לא הוא דאיהו לא הוה עייל.
טמש בהא ומתק בהא - טבל אחת מאצבעותיו ומצץ את חבירתה.
כרכתיה - חיבתו כאילו היה רגיל אצלה.
איכא דאמרי - משום האי מעשה ערק.
ואיכא דאמרי משום מעשה דברוריא - שפעם אחת ליגלגה על שאמרו חכמים (קדושין דף פ:) נשים דעתן קלות הן עלייהו ואמר לה חייך סופך להודות לדבריהם וצוה לאחד מתלמידיו לנסותה לדבר עבירה והפציר בה ימים רבים עד שנתרצית וכשנודע לה חנקה עצמה וערק רבי מאיר מחמת כסופא

3) תלמוד בבלי מסכת קידושין דף לט עמוד ב

והא אמר רבי אלעזר: שלוחי מצוה, אינן מזוקין לא בהליכתן ולא בחזירתן! סולם רעוע הוה, דקביע היזיקא, וכל היכא דקביע היזיקא לא סמכין אניסא, דכתיב: ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאול והרגני

4) תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף לז עמוד א

לפיכך נברא אדם יחידי, ללמדך שכל המאבד נפש אחת מישראל - מעלה עליו הכתוב כאילו איבד עולם מלא, וכל המקיים נפש אחת מישראל - מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא

5) רמב"ם הלכות רוצח ושמירת הנפש פרק א

הלכה יד

כל היכול להציל ולא הציל עובר על +ויקרא י"ט ט"ז+ לא תעמוד על דם רעך, וכן הרואה את חברו טובע בים או ליסטים באים עליו או חיה רעה באה עליו ויכול להצילו הוא בעצמו או שישכור אחרים להצילו ולא הציל, או ששמע גוים או מוסרים מחשבים עליו רעה או טומנין לו פח ולא גלה אוזן חברו והודיעו, או שידע בגוי או באנס שהוא קובל על חברו ויכול לפייסו בגלל חברו ולהסיר מה שבלבו ולא פייסו, וכל כיוצא בדברים אלו, העושה אותם עובר על לא תעמוד על דם רעך.

6) שו"ת הרדב"ז (לשונוות הרמב"ם) הלכות רוצח ושמירת הנפש פרק א הלכה יד

והוי יודע שיש בכלל לאו זה שלא יעמוד על הפסד ממון חברו אלא שאינו חייב להכניס עצמו לספק סכנה בשביל ממון אבל להציל נפש חברו או שלא יבא על הערוה אפי' במקום דאיכא ספק סכנה חייב להציל והכי איתא בירושלמי. ומ"מ אם הספק נזק אל הודאי אינו חייב למסור עצמו להציל את חברו ואפי' בספק מוכרע אינו חייב למסור נפשו דמאי חזית דדמא דידך סומק טפי דילמא דמא ידידיה סומק טפי אבל אם הספק אינו מוכרע אלא נזק נזק: אל ההצלה והוא לא יסתכן ולא הציל עבר על לא תעמוד על דם רעך. הנראה לענ"ד כתבתי

7) ויקרא פרק כא

(ט) וּבִתְּ אִישׁ כֹּהֵן כִּי תַחַל לְזָנוֹת אֶת־אִבִּיהָ הִיא מְחֻלָּלַת בְּאֵשׁ תִּשְׂרֹף: ס

8) רש"י ויקרא פרשת אמור פרק כא פסוק ט

(ט) כי תחל לזנות - כשתתחלל על ידי זנות, שהיתה בה זיקתה בעל זנותה או מן האירוסין או מן הנשואין. ורבותינו נחלקו בדבר, והכל מודים שלא דבר הכתוב בפנויה את אביה היא מחללת - חללה ובזתה את כבודו, שאומרים עליו ארור שזו ילד, ארור שזו גדל

9) בראשית פרק לד

(ז) וּבְנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ מִן־הַשָּׂדֶה קְשָׁמָעַם וַיַּתְעֲצְבוּ הָאֲנָשִׁים וַיַּחַר לָהֶם מְאֹד כִּי־נִבְלָה עֲשָׂה בִּישְׂרָאֵל לְשַׁכֵּב אֶת־בִּתּוֹ יַעֲקֹב וְגַם לֹא יַעֲשֶׂה

10) תלמוד בבלי מסכת פסחים דף סב עמוד ב

אמר ליה: ומה ברוריה דביתהו דרבי מאיר, בריתה דרבי חנניה בן תרדיון, דתניא תלת מאה שמעתתא ביומא? משלש מאה רבנותא - ואפילו הכי לא יצתה ידי חובתה בתלת שנין, ואת אמרת בתלתא ירחי

11) תלמוד בבלי מסכת קידושין דף פ עמוד ב

מתני'. לא יתייחד אדם עם שתי נשים, אבל אשה אחת מתייחדת עם שני אנשים

12) תלמוד בבלי מסכת קידושין דף פ עמוד ב

גמ'. מ"ט? תנא דבי אליהו: הואיל ונשים דעתן קלות /קלה/ עליהן

13) רש"י מסכת קידושין דף פ עמוד ב

עם ב' נשים - מפני שדעתן קלה ושתיהן נוחות להתפתות ולא תירא זו מחבירתה שאף היא תעשה כמותה. עם ב' אנשים - שהאחד בוש מחבירו

14) But [Rabenu Nissim Ben Yakov of Kairouan](#) provides a different explanation that is closer to the text. According to him, Rabbi Meir and Bruriah had to flee to Babylonia after the [Roman](#) executed her father, sold her mother to slavery and her sister to a brothel (to be rescued by Rabbi Meir) and were looking for her.^[5]